

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 28 września 2015 r.

Poz. 3352

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.259.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 24 września 2015 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XII/73/2015 Rady Miejskiej w Giżycku z dnia 20 sierpnia 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy usług turystycznych, zawartych między jez. Kisajno, jez. Tajty, ul. Moniuszki, a zach. granicą działki nr 340/13 w Giżycku w części dotyczącej § 8 ust. 5 oraz § 9 ust. 2.

Uzasadnienie

Wskazaną na wstępie uchwałą, doręczoną organowi nadzoru w dniu 25 sierpnia 2015 r., Rada Miejska w Giżycku - powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 poz. 647 z późn. zm.), uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy usług turystycznych, zawartych między jez. Kisajno, jez. Tajty, ul. Moniuszki, a zach. granicą działki nr 340/13 w Giżycku.

Zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała zawiera zapisy, które w istotny sposób naruszają obowiązujący porządek prawny.

W § 8 ust. 5 przyjętego uchwałą planu, odnoszącego się do zasad ochrony dziedzictwa kulturowego, Rada Miejska w Giżycku postanowiła, że „*W stosunku do w/w zabytków obowiązuje:*

1) *konieczność uzyskania pozwolenia WKZ na prace prowadzone w zabytkach wpisanych do rejestru i w otoczeniu oraz w obszarach wpisanych do rejestru zabytków, zgodnie z ustawą z 23 lipca 2003r. O ochronie zabytków i opiece nad zabytkami /Dz.U. nr 162, poz. 1568 z 17 września 2003 r. z późn. zm.),*

2) *konieczność uzgodnienia lub uzyskania pozytywnej opinii WKZ, wobec inwestycji budowlanych w odniesieniu do obiektów i obszarów w ewidencji zabytków, zgodnie z ustawą Prawo budowlane, z tym, że zagospodarowanie na cele użytkowe zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru wymaga posiadania przez jego właściciela lub posiadacza:*

a) *dokumentacji konserwatorskiej określającej stan zachowania zabytku nieruchomego i możliwości jego adaptacji, z uwzględnieniem historycznej funkcji i wartości tego zabytku,*

b) *uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu prac konserwatorskich przy zabytku nieruchomym, określającego zakres i sposób ich prowadzenia oraz wskazującego niezbędne do zastosowania materiały i technologie,*

c) *uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu zagospodarowania zabytku nieruchomego wraz z otoczeniem oraz dalszego korzystania z tego zabytku, z uwzględnieniem wyeksponowania jego wartość”.*

Wskazać trzeba, iż zakres kompetencji organu nadzoru konserwatorskiego oraz wymogi, które powinien spełnić inwestor prowadzący roboty budowlane przy zabytku lub też w otoczeniu zabytku, szczegółowo określone zostały w art. 2 ust. 2 pkt 3 oraz art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.), jak też w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad

zabytkami (Dz. U. z 2014, poz. 1446), której art. 36 określa katalog czynności wymagających pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków. Przedmiotowa materia została kompleksowo uregulowana w przepisach rangi ustawowej. Regulowanie opisanych wyżej kwestii w sposób odmienny, niż uczynił to prawodawca w akcie wyższego rzędu, stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie takie sprzeczne jest z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych (lub ich modyfikacja) w uchwałach podejmowanych przez organy stanowiące gmin jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (podobnie wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011r. sygn. akt II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999r. sygn. akt II SA/Wr 1179/98). Tymczasem analiza przytoczonych zapisów uchwały wskazuje, iż stanowią one powtórzenie i modyfikację ww. regulacji ustawowych.

W § 9 ust. 2 uchwały Rada wprowadziła natomiast postanowienie, w myśl którego *„W zależności od potrzeb ustala się możliwość wyznaczenia innych terenów przestrzeni publicznych, określonych w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r.”* Zapis tej treści jest niedopuszczalny, ponieważ stanowi przekroczenie władztwa planistycznego gminy, poprzez scedowanie uprawnień przysługujących radzie gminy na inny, bliżej nieokreślony podmiot. Ponadto zapis ten odwołuje się do ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r., poz. 782 z późn. zm.), która określa cele publiczne, a nie obszary przestrzeni publicznej. Zauważyć wobec tego trzeba, iż nie każdy teren, na którym realizowany będzie cel publiczny, stanowi obszar przestrzeni publicznej w rozumieniu art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W pojęciu władztwa planistycznego gminy mieści się m.in. prawo rady gminy do określania zasad kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Rada nie może jednak scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określania takich zasad innym podmiotom.

Opisane uchybienia przesądzają o konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego wymienionych w sentencji zapisów przedmiotowej uchwały.

W tym stanie rzeczy rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczo przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski